

hvorledes Tiden er nu, maa vi sige, at dens Tendens er nedadgaaende. Tiderne ere trykkede og flette og opfordre i det hele ikke til at stride til Oprettelsen af flere Embeder og Forøgelse af de alt bestaaende Lønninger. Og se vi paa selve de Mænds Forhold, hvis Lønninger vi her skulle revidere, da er den nuværende Tilstand den, at Professorernes Begyndelsesløn er 3,200 Kr., stigende hvert 5te Aar med 600 Kr. indtil 6,000 Kr. Nu siger den ærede Ordfører, at han og hans Mindretal og det andet Mindretal, der slutter sig til hans Mindretal, altsaa det relative Flertal, erkende, at denne Begyndelsesløn af 3,200 Kr. er for lille. Men den faktiskste Tilstand er den, at der i Øjeblikket ved Universitetet ikke er en Professor, der staar paa 3,200 Kr.; alle have de i større eller mindre Udstrækning Emolumenter, og som den ærede Ordfører alt har oplyst, have de allerfleste Huslejegodtgørelse, altsaa et Tillæg, der svarer til 1,200 Kr., enten en virkelig Embedsbolig eller Huslejegodtgørelse. Nu ophører Regeringen i Motiverne, at der gives maa Toldebedsmænd, Toldeforvaltere, der have lige saa store Lønninger som Professorerne. Men dertil er at bemærke ganske naturligt det, at disse Embedsmænd ere henvisse til at leve af deres Lønning, de have ikke Lejlighed til anden Bestæftigelse ved Siden af. Men naar vi kende de faktiskste Forhold, hvad Medlemmer her i denne Sal jo dog nogenlunde gøre, vide vi, at Professorer ved Universitetet have rigelig Lejlighed til at staffe sig Bisfortjenester ved Siden af de Indtægter, som deres Professorat giver dem, og at en Del benytte sig deraf i stor Udstrækning. Det er i alt Fald jævnlig blevet fortalt, maaste nok nærmest som en Kuriositet, at Professorer kunne beklæde 10—12 Stillinger ved Siden af deres Professorstilling. Derfor finder det Mindretal, paa hvis Vegne jeg fører Ordet, ingen Anledning til at stride til en Forhøjelse af disse Lønninger, hvortil

komme til at tænke paa det gamle Sagn om, at den Slags Bestillingsmænd, der her er Tale om, at det skulde være Studenter uden Forbed. Hvis dette Sagn ikke for længst er afløst af en haardere Virkelighed, maa man sige, at det ikke er saa daarligt endda med de 3,578 Kr. Det, der altsaa her er Tale om, er, at stride til en Lønningsforhøjelse, som tilfammen taget udgør ca. 25,000 Kr., og dette finder Mindretallet som bemærket ingen Anledning til. Vi ville ikke benægte Muligheden af, at der kan findes yngre Professorer, for hvem en Løn af 3,200 Kr. kan være lille nok, men skulde der være saadanne enkelte Tilfælde, saa har Rigsdagen det jo i sin Magt at forhøje en saadan Professors Anciennitet saaledes, at han erholder en større Lønning. Det er den eneste naturlige Vej, der kan gaas; thi at forhøje samtlige Professorers Løn for at bøde paa et enkelt uheldigt Tilfælde, kan ikke være nogen naturlig Vej at gaa. Som jeg bemærkede før, er der i Øjeblikket faktisk ingen, der staar paa 3,200 Kr. I Anmærkningerne til Regeringsforslaget staa fire Professorer opførte med en Lønning af 3,200 Kr. hver 3; efter Lov af 1871. Den ene af disse er 61 Aar gammel. Nu, hvis der er Anledning til paa Grund af hans høje Alder at give ham Anciennitetsforhøjelse, kunde det jo ske. Af de andre tre, hvis Gennemsnitsalder er 39 Aar, idet den ældste er 42, den mellemste 38 og den yngste 37 Aar, opnaar den ældste paa 42 Aar det første Alderstillæg om et Aar; og saa bliver jo det Gennemsnitsforhold forandret, der kan udtrykkes derved, at disse tre Professorers Alder gennemsnitlig er 39 Aar; og deres Gennemsnitsløn 3,200 Kr. Skulde der være en enkelt yngre eller aldeles nyansat Professor, for hvis Bedkommende dette kunde være rimeligt, har Rigsdagen det jo som sagt i sin Magt til enhver Tid efter Begæring og Indstilling fra Kultusministeren, som maa ledsage denne med fornøden